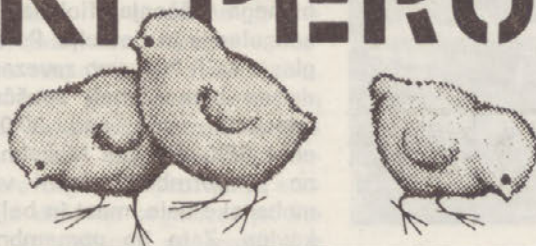

PTUJSKI PERUTNINAR

GLASILO DELOVNEGA KOLEKTIVA IN KOOPERANTOV PERUTNINA PTUJ / LETO XII. / ŠTEVILKA 6 / NOVEMBER 1988

Streha nad perutninsko klavnico

V poslovnem poročilu za I. polletje 1988 in v avgustovski izdaji Ptujkega Perutnarja smo poročali o poteku in stanju intenzivne zidave nove perutninske klavnice. Danes poročamo o napredovanju del, problematiki in nekaterih pripravah od julija do konca novembra tega leta.

GRADBENA DELA

Z veseljem ugotavljamo, da glavni izvajalec gradbeno obrtniških in instalacijskih del SCT Inženiring Ljubljana ne zamuja po pogodbenem terminskem planu. Ta ugotovitev je tembolj vredna, ker smo v začetku zidave naleteli na nepredvidene ovire temeljenja zaradi česar smo morali pri-

praviti nove načrte in spremembe, saj so geofizikalne raziskave pokazale da je potrebno 2/3 točkovnih temeljev pilotirati. Nadalje je nastala zamuda pri dobavi in montaži gradbene konstrukcije s strani podizvajalca Konstruktorja Maribor. Večino strojnih in elektroinstalacij izvaja MONTER Rijeka istočasno z gradnjo. Dela so obsežna, pritiski na podražitve pa veliki. Naša lastna maloštevilna nadzorna služba dobro opravlja svoje delo. Celoten kompleks je pokrit, pokrivanje je izvajalo podjetje TIM Laško. Želimo si samo, da bi lepo vreme potrajalo še dva do tri tedne, da bi lahko objekt popolnoma zaprli in deloma zasteklili. Tako bo možno polagati obsežne povr-

šine keramike (Gidos Lendava) in ostala instalacijska dela. Vse notranje AB plošče so končane, ravno tako večina ometov, razen nekaterih delov fasade, kar pa je v teku. Pripravlja se izvedba tlakov, kinet itd.

OPREMA

Izbrali smo glavnega dobavitelja klavniško tehnološke in pakirne, sortirne opreme t. j. STORK iz Holandije. Blizu 30 % skupne opreme bo od domačih dobaviteljev za katero proizvodnjo bo nudil tehnično dokumentacijo STORK in tudi prevzel odgovornost za celotno funkcioniranje. V teku je priprava in podpis pogodb. Postopek je kompliciran, ker

mora za uvozno opremo vse dogovore potrjevati Mednarodna banka v Washingtonu zaradi kredita IBRD 6 milijonov USD.

Do konca leta bomo sklenili še pogodbe z domačimi dobavitelji kot so IBL, PIVKA in MINEL. Pri opremi nam pretijo večje podražitve zaradi velike devalvacije (v investicijskem programu je bila vrednost USD 839 din, danes pa je že preko 4.000,— din).

Trenutno zbiramo in razčičujemo ponudbe za opremo čistilne naprave, ki se je tudi podražila od ene na dve milijardi din. Pripravljamo tudi popise za opremo strojnice t. j. nabava 5 novih kompre-

(Nadaljevanje na 2. strani)

Čestitamo
za dan republike!

Streha nad novim delom perutninske klavnice

(Nadaljevanje s 1. strani)

sorjev, kondenzatorjev in avtomatike. V teku je izvedba amoničnih instalacij med staro in novo strojnico ter porabniki. Instalirani so že novi separatorji.

Dobavljen je 4. destruktor za kafilerijo, s katerim bomo zamenjali dotrajanega. Nekoliko se nam zavlačuje montaža že dobavljene opreme Arsenije Spasić za transport in prenašanje mesne moke. Pripravljamo projekt in podpise za opremo prevzema in transporta odpadkov, perja in krvi v kafileriji. Dobavljen je stroj za pranje povratne PVC embalaže, ki bo montiran do začetka decembra.

KAFILERIJA, BIOFILTER IN ČISTILNA

Ta teden smo začeli zidati sanacijsko ekološke objekte navedene v naslovu, brez katerih si ni mogoče predstavljati delovanja velike perutninske klavnice in predelave. Tu zamujamo 50 dni v primerjavi z razpisnim rokom marca 1988, ko so bila dela oddana. Upravni postopki, projektiranja in preprojektiranja so bili dolgotrajni. Prvo vlogo za lokacijo smo vložili že v začetku leta 1987. Za razumevanje samo nekaj podatkov:

— drugi idejni projekt za kafilerijo	izdelan 1. 1985
— drugi idejni projekt za čistilno	izdelan 1. 1986
— izdelava lokacijske dokumentacije od 17. 7. 1987 do maja 1988, bili sta izdelani dve lokacijski dokumentaciji. Prva novembra 1987 katero je bilo potrebno zaradi pripomb na široki lokacijski razpravi januarja letos dopolniti in popraviti,	
— izdana lokacijska odločba	2. 8. 1988
— vloga za gradbeno dovoljenje	6. 9. 1988
— odločba za gradbeno dovoljenje	18. 11. 1988

Ključni upravni dokument je bilo vodnogospodarsko soglasje s strani Zveze vodnih skupnosti Slovenije in Republiškega komiteja za varstvo okolja. Gradbeno dovoljenje je izdal Republiški komitej za gradbeništvo. Z idejnimi projekti in upravnimi postopki je proces pridobivanja soglasij in dovoljenja trajal preko tri leta! Potrebno je imeti res veliko potrpljenja. Ob zidavi gornjih objektov nas čakajo nekateri problemi, katere moramo skupaj z delavci in tehnologi Mesne industrije precizno rešiti, da bomo istočasno zidali in proizvajali. To smo uspeli že nešteto krat doslej. Zidava novega objekta kafilerije bo potekala v dveh fazah — najprej novi objekt, nato dvig strehe pri obstoječem objektu. Objekti sedanje čistilne naprave bodo rekonstruirani in vključeni v celoto nove ČN, ki bo mnogo bolj

komPLICIRANA in večja od dosedanje. Sedanja ima le sedimentacijo. Tehnologija nove ČN sloni na postopkih mehničnega čiščenja, flokulacije, koagulacije in flotacije. Po soglasju KGP Ptuj smo zavezani, da ne bomo smeli spuščati odpadnih voda nad 30.000 enot BPK₅ dnevno. Maksimalno je potrebno izločiti vse mehanske dele, mast in beljakovine. Zato bo pomembno,

odpadnih voda na Kidričev kanal oziroma na novi t. i. »D« kanal.

SPECIALIZACIJA KADROV

Investicijski program predvideva le okvirno število kadrov za nove tehnologije. Sredstva niso predvidena niti podrobnosti zahtev po specializaciji. To je naloga vodstva klavnice in podjetja. Na probleme je potrebno opozoriti, saj bo nova opremljenost na visokem nivoju tako strojne mehanike, kot elektronike in tudi mikroprocesorskega krmiljenja v nekaterih fazah. Prav tako bodo nove tehnologije v perutninski klavnici, v izkoščevanju, pakiranju, tehtanju, proizvodnji POM. Zahtevna bodo vzdrževalna dela na opremi, na klimatih, na pridobivanju

Po seji poslovnega sveta ogled gradbišča na perutninski klavnici

da bomo v novi klavnici zadržali čimveč odpadkov in krvi, da ne bomo obremenjevali lastne čistilne naprave.

PRIKLJUČKI

Priključek na primarno vodovodno omrežje je gradbeno oddan, čakamo še na gradbeno dovoljenje. Priključeni bomo direktno na primarni vodovod ϕ 400 mm (odcep bo pod železniško progo) z našim novim vodovodnim omrežjem ϕ 300 mm. Obveza in soglasja za priključitev na vodovodno omrežje in vodo je, financiranje pri KGP Ptuj za novi vodnjak številka 7.

Projektiramo cestni priključek z odstavnim pasom na Zagrebški cesti za nečisto pot. Tu bomo morali odkupiti še zemljišče od dveh privatnikov. Dogovarjamo se s projektanti za projektiranje priključkov

odpadne energije, na raznih transportih. Obvladati bo potrebno tehnologijo biofiltra, komplicirane čistilne naprave. Obsežne bodo elektroinstalacije, strojne instalacije trije sistemi vodnih instalacij, trije sistemi kanalizacije itd.

Na nove zahteve se je potrebno že sedaj pripravljati, že ob zidavi in nabavljeni opremi in polaganju instalacij! Nekaterih kadrov, zlasti tehničnih občutno manjka.

FINANČNE OCENE

Glavni izvajalec SCT je do konca oktobra realiziral 6,5 milijard od pogodbenih 13,8 milijard din. Zaenkrat pri oddanih objektih ne vidimo večjih problemov pri prekoračitvah. V teku so še priprave dveh dodatkov v višini ene milijarde din.

(Nadaljevanje na 3. strani)

Postavljen novi mejnik v razvoju Perutnine

Odločitev, s katero smo se z visokim odstotkom glasov ZA izrekli za preobrazbo Perutnine v enovito delovno organizacijo, ne pomeni le uspešnega referendumu, marveč veliko več. Pomeni visoko zavest delavcev in kooperantov, zaupanje v strokovne službe, v vodstvo podjetja in prepričanje, da bo nova organiziranost prinesla več možnosti za normalnejši razvoj v sedanjem nestabilnem času. Pomeni torej novi mejnik v razvoju Perutnine.

Ob tem ne smemo pozabiti, da je na odločitev vplivala temeljita priprava predloga dokumentov, o katerih smo glasovali in še posebej to, da je bilo upoštevano veliko pripomb iz razprav o osnutkih. Opozoriti je potrebno še na prizadevno delo organov upravljanja, komisije za izvedbo priprav in političnih organizacij. Če to strnemo, lahko rečemo, da je k uspehu prispevala dobra informiranost.

Glede na temeljite priprave, aktivnost delavcev in dobro razpoloženje v kolektivu, je bilo pričakovati uspešen izid referendumu, zato so bile istočasno organizirane še volitve organov upravljanja enovite delovne organizacije. Tudi vsi delegati so izvoljeni z visokim odstotkom glasov. Verjetno bi bil odstotek še nekoliko višji, vendar izgleda, da nekateri niso napotili pravilno razumeli in so zlasti tam, kjer je član in namestnik glasovali samo za enega.

Tudi tistih redkih sodelavcev, ki so se izrekli PROTI, ne kaže obsojati. Vprašati se moramo, ali smo storili vse, da bi resnično in pravilno razumeli vsebino preobrazbo. Če tega nismo storili, se moramo potruditi, da bo to sleherni član kolektiva dojel z dosledno realizacijo sprejetega.

Prijetno je bilo videti, da so 17. novembra prišli vsi, ki so lahko, na delo nekoliko prej.

(Nadaljevanje z 2. strani)

Pripravili smo plan ozirama spremembe potrebnih finančnih sredstev za letos, za I. polovico drugega leta, za II. polovico leta 1989 ter za leto 1990. Pri tem smo ugotovili, da bomo potrebovali več sredstev še letos, zlasti pa v I. polovici naslednjega leta, ker je izpadlo financiranje Kreditne banke Maribor. Zaenkrat ne predvidevamo v celoti prekoračitve po investicijskem programu, kljub visoki inflaciji. Seveda pa je to pogojevano, da ne bo abnormalne inflacije in, da bo dovolj lastnih

sredstev za pravočasno sklenitev pogodb za velike količine opreme in za nujni del zunanje ureditve. Že sedaj pa je jasno, da nas čakajo večje prekoračitve pri carinskih dajatvah in dinarski protivrednosti uvozne opreme iz razlogov, ki so opisani v »opremi«.

Zaključimo lahko, da realizacija III. faze rekonstrukcije, modernizacije Mesne industrije teče po programu. V naslednjem poslovnem letu nas čakajo nekoliko večji finančni napori kot letos.

Slavko BRGLEZ

Večina je marsikje glasovala že pred začetkom dela. V reprocetru so še posebej naklonjeni napredku saj so vsi glasovali in tudi uspeh je bil stoodstoten. Ne smemo pa pozabiti, da je glasovalo kar

92 odstotkov kooperantov, dasiravno so »raztreseni« v štirinajstih občinah.

Si je možno želeli več, kot delati v takem kolektivu.

Urednik

ENOTA	PF	TK	TS	PT	CO	MI	TOK	DSSS	DO
UDELEŽBA	100	100	99	96	96	94	92	99	97
SAS I	92	97	78	93	95	82	90	—	90
STATUT	91	97	77	93	95	81	92	94	90
SAS II	92	96	78	93	94	82	90	91	89
DEL. SVET	92	98	83	89	95	81	92	96	91
DISC. KOM.	91	99	84	88	95	82	91	97	91
ODB. DEL. K.	91	98	86	90	95	81	92	97	91
DELEG. ZZD	90	98	84	90	95	82	91	97	91
DELEG. SIS	90	99	83	91	95	81	91	97	91
KOMISIJA ZA KOOPERACIJSKE ODNOSE							90		

Seja poslovodnega sveta

Seja poslovodnega sveta je bila tokrat v prostorih Mesne industrije. Osnovni namen te odločitve je bil, da bi člani neposredno seznanili s potekom gradbenih del razširitve in modernizacije perutninske klavnice.

Na seji pa so še ocenili izid referendumu in volitev. Ugotovljeno je bilo, da so razprave in priprave potekale prizadevno in resno, zato je tudi rezultat temu primeren. Je pa to velika odgovornost za realizacijo sprejetega. Veliko skrbi in dela bo treba vložiti v podrobnejšo ali kot pravimo

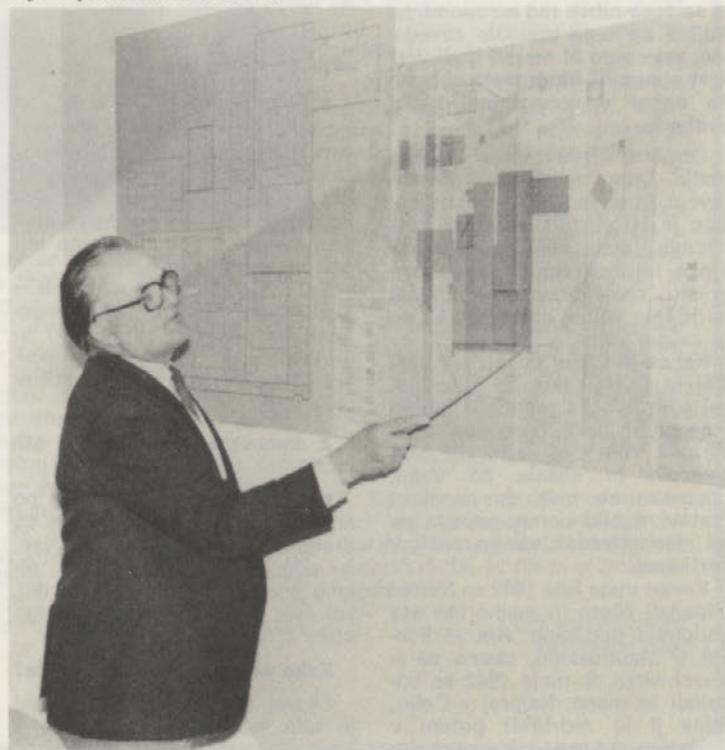
v mikro organizacijo. Zaupanje, ki je bilo izraženo z visokimi odstotki je potrebno še krepiti z nadaljnjim organiziranim delom.

O vsem tem bo tekla beseda na seji delavskega sveta 2. decembra. O tem v naslednji številki.

Po seji je Slavko Brglez direktor investicijskega sektorja prisotne seznanil s potekom gradnje in s prostorsko razporeditvijo klavnice perutnine. Za tem so si vsi skupaj še ogledali delo-višče.

Urednik

Slavko Brglez, seznanja prisotne s predvideno prostorsko razporeditvijo v perutninski klavnici

Otroštva pravzaprav nisem imela. Najhujše je bilo na zaslišanjih v Celju in v Seligenportnu, kjer je bil lagerführer SS Hauptsturmführer Siemmel

Naša jubilatka Dragica Novak

Spet so tu praznični dnevi. To so dnevi, ki označujejo mejnike naše in širše zgodovine. To so tudi priložnosti, ko se veselimo delovnih dosežkov ali se zbiramo na drugih proslavah. Največkrat se tudi razpišemo in razgovorimo o že znanih, v glavnem zgodovinskih, dejstvih. Polni smo političnih fraz, le redko pa se spomnimo mnogih manj znanih ljudi, ki živijo med nami in ki so v času najhujše preizkušnje trojeli za to, da bi nam bilo lepše. Med temi je tudi DRAGICA NOVAK, ki že polnih 30 let dela v tiskarni.

Ce bi omenil družino Reš iz Vintarovec bi vsak takoj vedel, da je to družina komunista Ernesta Reša, ki se je kmalu po okupaciji vsa vključila v NOB. Da so vsi trije sinovi padli, starša pa umrla v taboriščih. Za takrat enajst letno Dragico, ki je bila internirana na vedo v glavnem domačini. In to je sogovornica Dragica Novak, ki je edina iz te partizanske družine preživela vojno.

Dragica, ko predstavljamo naše jubilate, ponavadi teče beseda o razvoju firme. O Ptujski tiskarni so že veliko povedali drugi delavci, zato bi najin razgovor tekkel o vašem življenju.

Samo o lageru me nič ne sprašuj, ker se bom razjokala. Ze tako sem dovolj živčna.

Vem, da je preživljati mladost v najtežjem vojnem času hudo, in se tega nihče rad ne spominja. Najbrž se tega premalo zavedamo, prav zato bi morali ljudi večkrat spomniti na grozote v času, ko narod v neenotnosti zgubi svobodo.

Otroštva pravzaprav nisem imela. Doma sem bila v Vintarovec, to je vas poleg Destrnika. Oče je bil obrtnik, mati pa gospodinja. Imela sem še tri brate Vinka, Mirka in Kostjo. Kako nam je šlo, pravzaprav ne vem, saj mi je bilo komaj deset let, ko se je začela vojna.

Kaj se je takrat dogajalo v naši hiši bi težko rekla po spominu, saj sem bila še premlada, poleg tega pa so pred mano dejavnost skrivali. Vem torej le to, kar sem izvedela in slišala po vojni. Spomnim se tudi, da naenkrat bratov ni bilo doma, seveda pa mi niso povedali, da so odšli v partizane.

Konec maja leta 1942 so Nemci odpeljali očeta in mamo ker sta podpirala partizane. Ata je končal v Mauthausnu, mama pa v Auschwitzu. 9. maja 1942 so odpeljali še mene. Najprej v Celje, (glas ji je zadržel) potem v Föhleiten v Avstriji, kjer sem bi-

la pet tednov, nato pa so nas odpeljali v nemški Seligenporten, po enem letu pa še v Saldenburg. Od tod so nas leta 1945 rešili Američani. Večinoma sem bila skupaj z Milanom in Liziko Lacko.

Bili ste po taboriščih za otroke, ki niste bili sposobni za delo. Kakšen je bil torej program za vas?

Najhujše je bilo v zbirnem zaporu v Celju. Tam so bila dolga zaslišanja o bratih, kje so. Ne glede na leta je bilo poleg zastraševanja tudi batine.

Kasnejša taborišča so bila nekakšne šole, kjer so nas hoteli ponemčiti. Največ je bilo nemščine, zgodovine Nemčije, matematike in vse, kar so se pač takrat učili. Veliko je bilo fizikulture. Bila pa je vojaška disciplina. Nenehni apeli, raporti, maltretiranja. Najhujše je bilo, če si raportiral, da je vse v redu pa je vodja našel kako malenkost ali pa če si govori slovensko, potem je bil hudič. Potem je bilo tudi pretepanja. Najbolj hudo je bilo v Seligenportnu, kjer je bil lagerführer es'esovec. (Ob tem ni mogla zadržati solza.) Malo je disciplina popustila proti koncu, ko jih je že vrage jemal.

Kako pa je bilo z oskrbo in zdravstveno zaščito?

Skupaj nas je bilo 101, po 35 v sobi. Oprema je bila v glavnem vojaška. Vojaške »nadstropne« železne postelje s slamaricami. Bili smo sami Slovenci, le dve Romunki sta nekako zašli med nas. Kar se hrane tiče, smo bili bolj lačni kot siti.

Za naše zdravje so skrbeli s cepljenjem. Veliko smo bili cepljeni, pa ne vem ali je bilo to preventiva ali razni poskusi. Najbrž je moje slabo zdravje posledica tega.

Z domovino ste imela kaj stikov?

Nobeni! V Fröhleiten sem po novi interniranki izvedela, da so bratje padli. To pa je bilo vse. Še pogovarjati se med seboj nismo smeli v slovenskem jeziku, kaj šele, da bi imeli kake druge stike z domovino.

Kako pa ste prišli iz taborišča?

Skoraj bi nas vse uničili, saj je bilo taborišče zaminirano, k sreči so spomladi leta 1945 šva-

be Američani presenetili in nas rešili. Američani so nam takoj dali dovolj ustrezne hrane, čeprav v glavnem suhe obroke. Tudi odnos do nas je bil povsem drugačen.

Ta preobrat smo doživeli z nepopisno radostjo. Nismo še sicer vedeli, da bomo šli domov, pa vendar smo upali v to.

In res so nas v kratkem, skupaj z drugimi taboriščniki poslali domov. Zapeljavev ni bilo, zato je bilo veselje še toliko bolj nepopisno.

V Jesenicah nas je pričakala vojaška godba, civili pa so nas dobesedno zasuli s cvetjem. Dobili smo cele košare sadja. Sadje, veš kaj je to, sadje po treh letih trpljenja. (Spet ni mogla krotiti solza.) V Jesenicah so transport prevzeli vojaki partizanske vojske in nas odpeljali nazaj v Celje, kjer smo čakali, dokler so obvestili svojce, da so prišli po nas. V Celju, kamor smo prispeli 11. 6. 1945, so nam nudili več kot je bilo takrat možno. Vsaj zdelo se nam je tako. To se ne da opisati.

Ostala ste sirota, kako ste se vrnilo domov?

Po mene je prišel stric Alojz Gačnik. Ko sem spet zagledala Vintarovec je bila prva misel mama, ata, vendar ju ni bilo, oba sta umrla v taboriščih. Za brate sem vedela, da so padli. Tudi doma nisem več imela, ker so ga požgali. Bilo je strašno. Toda k sebi so me vzeli mamini starši. In babica se je zelo potrudila pa tudi drugi, da sem se nekako vpeljala v normalno življenje.

Dragica Reš (prva z leve) v Saldenburgu 1944. leta

Kakšna pa je bila vaša nadaljnja življenjska pot v svobodni domovini?

Teško sem se sprijaznila z dejstvom, da sem od številne družine ostala sama. Pomagala sem pri babici. Leta 1955 sem se poročila in rodila dva otroka. 1. februarja 1958 sem se zaposlila v Ptujski tiskarni, kjer sem 6 mesecev delala v knjigovoznici. Kasneje sem prosila, da so me premestili za čistilko. Tako sem delala deljen delovni čas, ker nisem imela varstva za otroka.

Zadnjih pet let delam skrajšani delovni čas, zato od leta 1983 delim malico. Razmišljam tudi že o upokojitvi.

Kakšno je vaše sedanje počutje?

Toliko sem pretrpela in kasneje doživela toliko razočaranj, da bi lahko rekla, kar dobro. Otroka sta pri kruhu, moje zdravje je pa še za silo. Posledice pa so ostale. Živci so zrahljani. Hitro se razburim.

In kako ocenjujete sedanje krizno obdobje pri nas?

(Kar vzdrtela je.) Veš kaj! Če bi tisti, ki nas vodijo, pa ne le v vladi, prestali nečloveške tegobe vojne, ne bi počenjali takih stvari kot jih. Ali pa jih je morda položaj tako pokvaril. Mislim, da se je v vodstvo vrnilo preveč tistih, ki bi tam nikoli ne smeli biti. Če bi nas vodili pošteni ljudje ali tisti, ki so ostali na bojiščih, moriščih in taboriščih, bi po mojem mnenju ne bilo štrajkov, hujskanja poštenih ljudi, mitingov in še kaj. Bilo pa bi več dobrega dela, poštenih odnosov in imeli bi človeka vredno življenje.

Je k tem iskrenim mislim možno dodati še kaj drugega kot hvala Dragica in iskrene čestitke k delovnemu jubileju! L. C.

25 let zvestobe kolektivu in delu

Sogovornik je tokrat **VIKTOR REBERNAK**, skladiščnik svežega mesa v Mesni industriji. Viktor je sicer že starejši Perutninar. Kot vajenec mesarske stroke je prišel na živinsko klavnico že leta 1956. Tri leta kasneje je postal pomočnik, šel k vojakom in se vrnil v firmo. Od takrat je minilo četrto stoletje.

»Najtežje je bilo, ko sem bil še vajenec«, zatrjuje sogovornik.

»Takrat biti vajenec, še zlasti v mesarski stroki, je bilo pravo garaštvo. Še za krepke pomočnike je bilo to težko delo. Takrat se je vso meso prenašalo. Nobenih transporterjev ni bilo, niti drsnikov. Zato nas je tudi toliko »hrbteničarjev«. Osemurnika ni bilo. Ko so mesarji odšli, smo vajenci začeli čistiti klavnico. Kakšen dan dopusta si že dobil, sicer pa je bilo o pravicah malo govora. Na dolžnosti pa so te vsak dan spominjali.«

»Sedaj se vsi zavedajo pravic, če pa koga spomniš dolžnosti pa ti že skoraj zameri. Pa saj ni čudno. Vsak dan smo priče dogodkom v naši družbi. Vodijo nas v glavnem nesposobni ljudje, ki preglasijo tiste, ki imajo voljo in sposobnost naš preobremenjeni voz dolgov in slabih odločitev potegniti iz blata. Kaj naj potem rečem mladim. Vsak dan iz leta v leto dobivajo obljube o izboljšanju stanja, dejansko pa nenehno tonemo. Komu še lahko verjamemo? Koga lahko damo za zgled. V Perutnini smo se vedno gospodarno obnašali in kar dobro delali, kljub temu pa nam nenehno nekaj predpisujejo in omejujejo. Najprej je potrebno zaostriti osebno odgovornost ljudi v vladi, pa bo tudi nam to hitro uspelo.«

Po treh letih uka je Viktor nadaljeval kot pomočnik. Takrat je na živinski klavnici bila predelava s prekajevalnico delno ločena od klavniškega dela, vendar so po potrebi delali vsi vse. Dve leti je kasneje delal v mesnici. Leta 1964 je prevzel skladišče spet na klavnici. To delo še vedno opravlja na perutninsk klavnici.

Takole je opisal razliko različnih opravil. »Delo na živinski klavnici sem že opisal. Tam je največ slabe volje povzročal delovni čas, ki je bil skoraj vedno 10–12 ur dnevno. Nadura pa se je le redko katera plačala. Zaščitnih sredstev ni bilo razen plastičnih predpasnikov nobenih, kljub hladilnicam.«

V mesnici je bilo lažje in bolj čisto delo. Smo pa takrat meso morali ponujati. Bilo ga je veliko, kupna moč pa skromna. Spomnimo se reforme 1964. leta. Kmetje so za lastne potrebe pitali in klali živino doma. Ne bi bilo dobro, če bi se to ponovilo.

V skladišču stare klavnice je bila največja zagata ker ni bilo prostora, poleg tega pa je bilo precej težav zaradi slabe hladilne opreme.

Tu so pogoji boljši. Vsaj prostor je. Tudi sanitacija je neprijetno ugodnejša. Smo pa ne-

kateri že v letih. Čutimo posledice včasih izrednih fizičnih naporov in nenehnega dela v hladilniških prostorih.«

Kot pove sogovornik, vsi z zadovoljstvom spremljajo gradbeno dela modernizacije klavnice. Veliko pričakujejo od te investicije. Meni pa, da bi vodilni delavci naj večkrat prišli med delavce v proizvodnjo in jih podrobneje informirali o problematiki, načrtih in težavah. Pripravljen je, da bi to prispevalo k odpravi nezadovoljstev, ki se občasno pojavljajo.

Viktor nima dlake na jeziku, kar ni čudno, saj je že vrsto let aktiven v organih upravljanja. Najbrž takega ni v katerem ne bi aktivno sodeloval.

Za krepitev zdravja skrbi s svojimi konjički. Skrbi za izgled okolja domače hiše, sicer pa je hitro za vodo, kjer čaka na ribiške trofeje. Spomnimo se, da je pred leti ujel kapitalnega krapa, težkega 16 kg. Če mu ostane še kaj časa, pogleda za gobami.

Njegove želje ob prazniku republike: »Čimprej naj nas spravijo iz krizne situacije, za katero delavci niso krivi. Človek, ki pošteno in pridno dela naj zasluži toliko, da bo lahko živel normalno življenje.«

L. C.

V ponedeljek, 14. 11. 1988 smo se na rogozniškem pokopališču poslovili od CIRILA SOKA iz Nove vasí 78.

Pokojni Ciril se je rodil 14. 9. 1920 na Forminu, kjer je na domačiji svojih staršev preživljal mladost. Po končani osnovni šoli se je izučil za avtomehanika ter se zaposlil v Ptuj, kjer je delal 3 leta kot pomočnik do začetka 2. svetovne vojne. Kot večino takratnih fantov, je tudi njega zajela vojna vihra, v kateri je bil hudo ranjen. Po vrnitvi domov se je 1. 6. 1947 zaposlil pri Perutnini Ptuj kot avtomehanik ter ostal zvest Perutnini vse do upokojitve leta 1980.

Cirilovi sodelavci vedo o njem povedati vse najboljše. Bil je pošten in vzoren sodelavec. Narava dela ga je v začetnem razvoju Perutnine prisilila, da je bil poleg šoferja-avtomehanika še delavec-nakladalec, blagajnik, »komercialist« in še vse drugo, kar je takrat spadalo v področje dela, zlasti pri odkupu jajc in perutnine. V tistem času je Perutnina odkupovala jajca razen po severovzhodni Sloveniji še v Podravini in celo v Bosni. Jajca so takrat pakirali v zaboje po 1000 kosov. Zabojev pa je tehtal tudi do 120 kg. Za prevoze so v prvih povojnih letih imeli na voljo le stare džemse, katere so z ve-

likimi težavami »krcpali«, saj ni bilo moč kupiti rezervnih delov in gum. Zato so se takratni delavci Perutnine zavestno odločili, da so na račun zmanjševanja takrat zelo nizkih OD, namenjali denar za nakup novih kamionov in druge potrebne opreme.

Pokojni Ciril pa ni bil samo dober šofer. Bil je aktiven član samoupravnih organov, v katerih je bil eno mandatno dobo predsednik DS, v sindikatu pa večkrat član izvršnega odbora. Bil je tudi eden izmed ustanoviteljev ptujškega Društva šoferjev in avtomehanikov.

Za svoje vestno in izjemno uspešno opravljeno delo je prejel več družbenih priznanj, med njimi državno odličje Red dela. Lani je na prvem občnem zboru kluba upokojencev bil izvoljen za člana nadzornega odbora in se takoj aktivno vključil v vse akcije, ki jih je izvedel klub. Bil je eden izmed najbolj aktivnih članov kluba ter se je edini od članov nadzornega odbora udeležil vseh sej.

Na 6. sejo izvršnega odbora kluba pa ga ni bilo več. Zato smo začetek te seje posvetili pokojnemu Cirilu ter tako počastili njegov spomin.

Pokojni Ciril nam bo vsem upokojencem in članom kolektiva PP ostal v srcih kot pošten, zaveden in zvest prijatelj, ki je sicer malo govoril, a veliko storil. V imenu nekdanjih njegovih sodelavcev in članov Kluba upokojencev Perutnine Ptuj se je od pokojnika pred mrliško vežo z izbranimi besedami poslovil Adolf Brglez, vodja transporta v Perutnini.

Ko smo se z rosnimi očmi vračali od Cirilovega zadnjega bivališča, smo govorili o njegovih dobrih delih, ki jih je v življenju opravil.

Klub upokojencev Perutnine Ptuj

Cirilu Soku v spomin

Družabna srečanja upokojencev

Vtise s prvih dveh srečanj upokojencev Perutnine Ptuj sem že objavil v prejšnji številki Ptujškega perutninarja, tokrat pa pišem o naslednjih srečanjih.

Na povabilo naše članice, tovarišice Vide Tomažič, smo se 16. 8. zbrali pri njenem vinogradu v Sakušaku. Zbrali smo se v rekordnem številu in doživeli nadvse prijazen sprejem.

Kljub temu, da je tega dne bilo jutro turobno in še deževno povrh, se je pozneje zjasnilo in otoplilo. Nastal je lep sončen dan, kar je tudi vplivalo na enkratno razpoloženje. Ker nas upokojence marsikaj zanima, smo med nas povabili predsednika juršinskih trsničarjev, tovariša inženirja Simona Toplaka. Podrobno nam je opisal delo in navade tega kraja in panoge proizvodnje. Najbolj so nas zanimalo sorte trsja, ki uspeva na našem področju in način vzgoje. To je dokaz, da so naši upokojenci zelo aktivni tudi pri vzgoji vinogradov in brajda.

Kot je že v navadi na naših družabnih srečanjih, smo tudi tokrat izvedli razna športna tekmovanja in družabne igre. V pikadu je med ženskami zmagala Marjana Jaušovec, med moškimi pa Slobodan Petrovič. V vlečenju vrvi pa je tokrat ženska vrsta zmagala kar s 3:0. Tudi za naslednje srečanje, ki je bilo 1. 9. pri upokojeni kooperantki tovarišici Štefki Cigler v Konjiški vasi blizu Slovenskih Konjic, ni bil problem udeležba, čeprav je do tja 45 km. Tudi tukaj smo doživeli enkratno sprejem.

Ker smo želeli kaj več izvedeti o Slovenskih Konjicah iz prve roke, smo povabili medse predsednico komiteja za gospodarstvo SO Slovenske Konjice, tovarišico Sonjo Punčuh. To je mlada, brhka punca, zato je bilo njeno izvajanje toliko bolj zanimivo. Zanimivo pa je bilo tudi za gospodarstva vidika. Občina Slovenske Konjice je pretežno industrijsko usmerjena! Najuspešnejše DO so KONUS, UNIOR in LIP. Na splošno podjetja dobro gospodarijo in ne poznajo rdečih števil. S takimi uspehi se lahko pohvali le malokatera občina. Tudi mi jim iskreno čestitamo! Pohvale vredna je tudi Pekarna ROGLA, ki peče da-

leč naokrog najboljši in najcenejši kruh. Ob koncu je še povedala, da so se z Zrečami uspeli sporazumeti, da se ti ne bodo izločili iz konjiške občine in ustanovili lastno.

Tudi pri Ciglerjevih smo izvedli več družabnih in športnih iger. Tako je pri luščenju koruze bila najboljša Angela Kokot, v pikadu spet Marjana Jaušovec, v streljanju pa Štefka Cigler.

Med moškimi je bil v streljanju najboljši Jože Pintarič, v pikadu Martin Cigler, v vlečenju vrvi pa spet ženska vrsta, ki je tokrat zmagala le z 2:1.

Popoldne smo se še odpejli v bližnji Spitalič, kjer smo si ogledali razvaline žičkega samostana, ki je bil zgrajen pred 600 leti in je bil prva kartuzija v vsem takratnem nemškem cesarstvu. Razvaline, ki so se ohranile do današnjih dni, naredijo na obiskovalce mogočen vtis. Ta, nekdanj mogočen samostan, ki je ključeval celo Turkom, je cesar Jožef II. razpustil leta 1782.

Zanimivi podatek, da je proti koncu 15. stoletja obmostana preko 2000 knjig, ki so bile večinoma rokopisne, dovolj zgovorno pove, da je bilo kulturno delo žičkih kartuzijanov za tiste čase zelo pomembno. Pa tudi podatek, da so vsi štirje samostani (Jurklošter, Pleterje, Bistra in Žiče), ki so bili v takratnih deželah Štajerske in Kranjske, sprejeli listino o »bratstvu samostanov na Slovenskem«.

S tem četrtem srečanjem smo kar za sto odstotkov prekoračili tudi plan za družabna srečanja v letu 1988.

Kaj naj rečem za zaključek?

Na vseh štirih srečanjih smo se nadvse prijetno počutili. Vse naše gostiteljice srečanj so se vsaka po svoje izredno izkazale s svojo dobrosrčnostjo in pogostitvami s specialitetami za določen kraj. Zato jim v imenu vseh udeležencev priskrba hvala za željo, da bi jim trdno zdravje še dolgo služilo in da bi se še v prihodnjem letu pri kateri spet srečali zdravi in veseli.

Za konec pa še to!
Na svidenje 26. decembra na zboru vseh upokojencev Perutnine Ptuj.

Stanko Jaušovec l. r.

Lizika Čeh se je upokojila

Delavci Valilnice Turnišče smo se poslovili od dolgoletne sodelavke Lizike Čeh, ki je odšla v pokoj konec oktobra.

Sestnajst let je delila z nami vse dobro in slabo, pred tem pa že deset let na farmi Brojlerjev. Bila je ena od tistih, ki so takrat prišle v valilnico kot najboljše delavke v objektih.

Dokazala je, da se z delom in dobro voljo da premagovati težave, pa čeprav so še tako velike. V letu 1987 je bila izbrana za najboljšo delavko v TOZD-u. Sodelavci smo upravičeno ponosni na svojo sodelavko Liziko.

Malo pred upokojitvijo je dopolnila petdeset let življenja. Želimo ji še enkrat petdeset let zdravlja in prijetnega življenja med svojimi najdražjimi. Radi se je bomo spominjali, hkrati pa jo vabimo, da nas še kaj obiše.

Sodelavci

Upokojenci na izletu v Podravini

Ravno na prvi jesenski dan smo se upokojenci Perutnine Ptuj odpravili na izlet v Podravino. Bilo nas je skupaj 54 ter smo tako do kraja napolnili največji avtobus, ki ga premore ptujsko komunalno podjetje.

Jutranje nebo brez oblakov je napovedovalo sončen in topel dan. In res je bilo lepo in prijetno.

Pot nas je najprej vodila skozi Ormož v Središče ob Dravi, kjer smo se za dalj časa ustavili v Drogi, TOZD Gosad. Tu smo si ogledali nove prostore in proizvodni proces, kjer je bilo še posebej zanimivo za vse, ki se bavijo s polnijo kozarce za vlaganje z raznim sočivjem in zelenjavo. Pri tem delu imajo zaposlene predvsem ženske. Po ogledu še ostalih dejavnosti so nas povabili v jedilnico na izvrstno kavico in aperitiv, direktor TOZD, tovariš Martin Habjanič, pa nam je v daljši informaciji povedal marsikaj zanimivega in novega o delu in življenju njihovega stočlanskega kolektiva. Gospodarijo dobro. Ne poznajo rdečih števil. Kadar je potrebno, poprimejo za delo tudi ob nedeljah in praznikih.

Ogledali smo si tudi še stare prostore, v katerih zbirajo in skladiščijo gobe in zdravil-

na zelišča. Tukaj so mnogi dobili skomine po gobah, ki so tako prijetno dišale in iz zivalno kukale iz zabojev in vreč.

Nad prijaznim sprejemom smo bili prijetno presenečeni. Za popotnico so nam ob slovesu še dali vsakemu po nekaj njihovih izdelkov za ozimnico.

Naslednji naš postanek je bil v Koprivnici v SOZD Podravka, kjer so nas tudi prijazno sprejeli in najprej povabili v dvorano. Tam nam je direktor za stike z javnostjo predstavil velik gigant SOZD »Podravka«, z vsemi svojimi DO in TOZD-i, ki zaposlujejo samo na področju Koprivnice 7500 delavcev. V dvorani nas je pozdravil in zaželel dobrodoščilo tudi izvršni sekretar občinskega sindikalnega sveta Koprivnica, tovariš Zlatko Blažekovič, ki nam je celoten obisk v Koprivnici tudi organiziral.

V propagandnem filmu, ki so nam ga nato zavrtili, so prikazali glavne dejavnosti SOZD-a Podravka ter kulturno in športno življenje njihovih delavcev. Po ogledu filma, ki je bil za nas tudi zelo zanimiv, so nas še povedli skozi oddelek, kjer proizvajajo nam vsem dobro znano vegeto in nazadnje še skozi muzej prehrane. Za spomin so nam

ZAHVALA

Ob mnogo prerani in boleči izgubi očeta in moža

CIRILA SOKA,

se zahvaljuje vsem sodelavcem in članom kolektiva za izrečeno sožalje, darovano cvetje in spremstvo na njegovih poslednjih poti.

Hvala vsem, posebej pa še njegovim bivšim sodelavcem in prijateljem.

Sin Drago in žena Olga

dali še vsakemu brošuro receptov za jedi in zelenjave ter kuli.

Med vožnjo skozi mesto so nam pokazali celo vrsto lepih stanovanjskih blokov, kjer stanujejo njihovi delavci.

Med potjo do Šoderice, kjer nas je čakalo skupno kosilo, smo si še ogledali muzej revolucije na Danici in svetovno znano galerijo naivne umetnosti v Hlebinah.

V Dom Železničarjev na Šoderici smo prispeli z enourno zamudo. Zato nam je kosilo še bolj teknilo.

Po kosilu smo si na krajšem sprehodu ob jezeru ogledali tamkajšnji rekreacijski center ter opazovali ribe v vodi, ki so iz nje visoko skakale za muhami. Povedali so nam, da je jezero globoko več deset metrov in je polno raznovrstnih rib, od katerih so najbolj čislani somi. Ko smo se še ob jezeru vsi skupaj fotografirali, smo morali v avtobus in na pot proti domu.

Na poti proti Ptujju smo doživeli še eno prijetno preseñenje. Ko smo se bližali Nedelišču, nas je tovariš Đuro Boj vse skupaj povabil na svoj dom, kjer smo bili postreženi s slastnimi slaniki, ki jih je spekla njegova žena Ivanka. Odžejali pa smo se z izvrstnim domačim vinom iz njihovega vinograda. Pred odhodom smo na dvorišču zapeli na ves glas, da se je razlegalo po vsem Nedelišču.

Spet je bilo treba stopiti v avtobus. Med vožnjo smo poslušali nekaj »vivev« in prepevali. Nekaj pred Gorišnico nam je solo zapel pesem o kokotu tovariš Kokot. Njegova pesem je enkratno izzvenela in nam je bila vsem skupaj zelo všeč.

Ob koncu naj še omenim, da je bil vodja potovanja tovariš Štefan Bolkovič, ki nas je med potjo sproti seznanjal z različnimi zgodovinskimi in krajevnimi zanimivostmi, mimo katerih smo se vozili, ter nam ob tem povedal marsikaj novega. Skratka, svojo nalogo je res odlično opravil v splošno zadovoljstvo vseh udeležencev. Drago Čater

Dobili smo Petico

Ne, ne! Nismo dobili odlične ocene. Petica se imenuje okrepevalnica, oziroma delilnica malice v Srednješolskem centru. Od kod ime Petica, nisem izvedel, izvedel pa sem, da so koristniki s ponudbo zadovoljni. Ponudbo pa daje PP mesnica — bife.

Dijaki Srednješolskega centra, teh pa je prek 2.400, so imeli organizirano malico pri dveh ponudnikih, vendar s ponudbo niso bili najbolj zadovoljni, kot sami zatrjujejo. Končno je prišla na dan pobuda, da naj poskusijo s Perutnino. V pogovoru kako so dijaki zadovoljni s sedanji uslugami, so sodelovali Mirko Žgeč, poslovodja mesnice — bife, Marija Muhič, vodja okrepevalnice in nekateri dijaki.

Sestavek je povzetek njihovih izjav. Kot pravi poslovodja Mirko Žgeč, odločitev ni bila ravno enostavna. V Perutnini nismo vajeni nepremišljenih odločitev. In če dvema ni šlo, je bilo treba temeljito razmisliti, kako mladini zagotoviti ustrezno malico po pristopni ceni, pri tem pa si ne ustvariti izgube. Razmisliti je bi-

lo treba tudi, kaj bi bilo možno ponuditi.

»Prostor, kjer naj bi se malica delila je bil brez opreme. Zato smo razmišljali, da bi sendviče pripravljali kar v mesnici in jih v šolo vozili. To bi ne bilo sprejemljivo, delno iz tehničnih razlogov, še bolj pa iz sanitarno zdravstvenih razlogov.

Poiskali smo nekaj opreme, kar se je dalo, saj vemo, da so sredstva za opremo skromna vsled investicije na Mesni industriji. V glavnem smo uporabili vso opremo, ki je bila kot rezerva pri nas.

Kot pravi vodja mesnice, so za silo opremili prostor, dali na voljo štiri delavke, s tem, da je vodja Petice Marija Muhič, ki je že prej v njej delala. Ponudili so to, kar se je dalo. Velike in male sendviče, hot-dog, nekaj vrst peciva, sokove. Trudijo se, da bi ponudbo še popestrili, v zimskem času bi radi ponudili vsaj vroče mleko in čaj, za to pa trenutno ni opreme iz že navedenih razlogov. Upajo, da bodo v dolednem času to uspeli nabaviti.

Pomembni so tudi odnosi. Mirko Žgeč je na to dejal. »Prodajalke imajo odnos do dijakov enako korekten, kot ga imajo do strank za pultom mesnice. Kulturni odnos do njih pa vračajo tudi dijaki tako, da je prav prijetno delo, čeprav je med odmori v okrepevalnici pravi vrvež.«

Marija Muhič, vodja Petice pravi: »Prej smo nudili le vnaprej naročene in plačane malice. Tisti, ki niso bili naročeni so si hodili malico iskat v Rimsko peč. Sedaj pripravljamo 800-900 malic, okoli 250 hot-dogov, nekaj vrst peciva, sokov, sadni jogurt, mleko. Še vedno je večina malic vnaprej naročenih in jih raznosijo po razredih, nenaročeni pa dobivajo vse kar je trenutno na voljo v okrepevalnici.

Dijaki so zelo solidni in ni nikakršnih težav. Zadovoljni so s ponudbo in še bolj s, koločino in pestrosti ponudbe primerno, nizko ceno. Naši načrti so še veliki, vendar je za to potreben čas.

Tudi dijaki so dajali same pozitivne ocene. Navdušeni so nad pestrejšo ponudbo, kot je bil to primer doslej in s cenami, ki so sprejemljivejše glede na količino. »A veste, koliko časa smo porabili za pot do Rimske peči

(Nadaljevanje na 8. strani)

Upokojenci poslušajo razlago med obiskom taborišča Danica pri Koprivnici

